

ІНФРАСТРУКТУРА ІНФОРМАЦІЙНОГО РИНКУ

А. В. ТРУШКО, магістрант
М. Ф. АВЕРКИНА, д-р екон. наук, проф.
*Національний університет «Острозька академія»,
35800 Україна, м. Острог, вул. Семінарська, 2
anastasiia.trushko@oa.edu.ua*

В сучасних умовах розвитку інформаційних технологій великого значення для господарювання підприємств набув інформаційний ринок. Інформаційний ринок як економічне явище – це єдність виробництва, розподілу, обміну й використання інформаційних продуктів та послуг, таких як інформаційні технології, ліцензії, патенти, товарні знаки, інженерно-технічні послуги, різного роду інформація тощо. Інформаційний ринок України не має чітко вираженої структури та відповідного захисту, тому значно поступається ринкам розвинутих країн і в номенклатурі товарів.

Проблематикою інфраструктури інформаційного ринку займаються такі науковці, як Іванова В.В. [1], Чинова Н.Є [3], що визначили зміст та структуру ринку інформаційних послуг та Проаналізували стан інформаційного ринку розвинутих країн світу та рівень його розвитку в Україні.

Мета дослідження полягає у визначенні проблем, що стосуються структуризації інформаційного ринку України.

Інфраструктуру інформаційного ринку визначають як сукупність секторів, що об'єднують групу людей чи організацій та пропонують інформаційні продукти та послуги. Для всіх розвинених країн визначають наступні основні сектори: ділової інформації, професійно-орієнтованої та масової споживчої. Залежно від кола споживачів та видів інформаційних послуг виділяють наступні 5 секторів: ділова, споживча, інформація для спеціалістів, послуги освіти, інформаційні системи і засоби [3].

Інфраструктура інформаційного ринку України не є чітко окресленою. Розвиток інформаційного ринку за традицією йде від центру до регіонів – більшість структур інформаційного бізнесу зосереджено в столиці. По-друге, держава поки що відіграє на українському інформаційному ринку пасивну роль. Вона практично не регулює інформаційний ринок – ні організаційно, ні економічно. Відтак досягти стабільності національного ринку за умови пріоритетного становища на ньому вітчизняного виробника поки що не вдається. Слабкість правового регулювання інформаційного ринку накладає серйозні обмеження на його розвиток. Також однією із проблем інформаційного ринку України є захист інформації, тобто комп'ютерне «піратство» та плагіат.

Можна говорити про досить стійкі тенденції і перспективи розвитку українського інформаційного ринку, однак реалізація цих тенденцій визначатиметься активною політикою державного регулювання.

Отже, інформаційний ринок є невід'ємним компонентом економіки будь-

якої держави. Інформаційний ринок України не має чітко вираженої структури та відповідного захисту, тому значно поступається ринкам розвинутих країн. Існують серйозні обмеження на розвиток інформаційного ринку, що пов'язане із проблемою правового регулювання. Інфраструктура інформаційного ринку України не є чітко окресленою та не є рівномірною, бо її осередком є великі міста та столиця. Необхідно структурувати інформаційний ринок на державному рівні для того, щоб стало можливо конкурувати із ринками розвинутих країн світу.

Список використаних джерел:

1. Іванова В. В. Інформаційний ринок: зарубіжні та українські реалії / В. В. Іванова // Київ: Актуальні проблеми економіки. – 2009. – №2. – С. 39–43.
2. Палеха Ю. І. Інформаційний бізнес: підручник / Ю. І. Палеха, Ю. І. Горбань. Київський нац. ун-т культури і мистецтв. – Київ : Ліра-К, 2015. – 492 с.
3. Чижова Н. Є. Розвиток інформаційного ринку в Україні / Н. Є. Чижова. // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету, 2015. – №13. – С. 184–188.

ЗАСТОСУВАННЯ ПЕРСОНАЛ-ТЕХНОЛОГІЙ В РОБОТІ ПІДПРИЄМСТВА

Н. М. МАТВЄЄВА, канд. екон. наук, доц.

А. С. ЖОГА, студентка

*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова*

*61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
matana_79@inbox.ru*

Персонал – найважливіший стратегічний ресурс підприємства, який визначає його конкурентоспроможність та перспективи. Тому на сучасному етапі саме цей ресурс є одним із головних об'єктів управління. В умовах швидкого розвитку ринкової економіки, суб'єктів її ринку, сучасні системи управління на більшості підприємств повинні характеризуватися новими методами впливу на колектив для досягнення поставленої цілі. На сьогодні важливими питаннями для системи найму та адаптації є їх вдосконалення за допомогою сучасних персонал – технологій, які б враховували зовнішні і внутрішні чинники, стратегічну спрямованість, могли пристосовуватись до природної реакції на надмірну стихійність ринку. Під персонал-технологією розуміють сукупність прийомів, способів, форм і методів впливу на персонал у процесі його наймання, використання, розвитку та звільнення з метою отримання найкращих результатів трудової діяльності. Основною метою управлінських персонал-технологій є оптимізація та підвищення результативності управлінського процесу щодо роботи з персоналом, що досягається через пошук та застосування більш ефективних методів управління персоналом, які сприяють раціоналізації процесу управління. Саме персонал-